

[Erhard Jakobsen]

mange medlemmers udtalelser at finde nogen som helst erkendelse af det.

Jeg behøver ikke at sige, at vi har ret til at kritisere USA; det er der vel ingen som vil bestride, heller ikke USA selv. De vil næppe heller tage sig meget af det, og det forstår jeg godt, men altså, naturligvis har vi ret til at kritisere. Men hvad er det, man vil opnå med sin kritik? Har man tænkt på, i hvor mange tilfælde den kritik, man fremsætter, er direkte egnet til den dansksprogede udsendelse i Sovjetunionens radio – og dér bliver den også brugt. Det går direkte ind som bevis på, at Danmark er ved at skride. Det er det farlige i disse ting, som vi måske ikke tager så højtideligt her, og som USA heldigvis heller ikke tager alt for højtideligt, men som alligevel i det lange løb kan være med til at fortegne billedet af, hvor Danmark står.

Statsministeren fremhævede som noget meget glædeligt afslutningen – for jeg kalder det virkelig en afslutning – på EF-diskussionen. Dér har vi fået Danmark placeret dér, hvor mange ønskede Danmark skulle stå.

Det har vi senest fået bekræftet i dag af et lille eksempel. Talsmanden for vore kvæstorer nede i Parlamentet holdt næsten tale for Danmark på baggrund af det her og fortalte, hvor glad han var. Han kommer fra den kristelig-demokratiske gruppe, hvor jeg kender stemningen og ved, at man er proeuropæisk. Men også mange, især de tyske deltagere, er prodanske og har med bekymring set på, hvordan Danmark teede sig med alle disse forskellige markedsudvalgsopfindelser osv.

Men der var fuld honnør for Danmark med tillid til, at Danmark vil udfylde sin plads, og vældig respekt for, at Danmark med stor psykologisk sans hos regeringen hurtigt har nået en ratifikation. Det er glædeligt at se, og det er et signal til omverdenen, som klart er blevet forstået.

Og så er der én ting til: for EF-modstanderne er det begyndelsen til enden. Allerede nu må de fire repræsentanter i EF-Parlamentet ophøre med den praksis, de hidtil har anlagt. De opfører sig pænt og ordentligt derude i modsætning til de grønne og mange andre. Men én ting har de ustandselig udmærket sig ved: de har sluttet næsten hver tale med at sige, at de hverken ville stemme for eller imod – i overensstemmelse med det flertal af den danske befolkning, som de repræsenterede, og som ønskede Danmark ud

af EF. De kan blive ved med hverken at stemme for eller imod, men de må lade være med at sige det sidste, for det er ganske øjensynligt, at nu er det ikke noget flertal, de repræsenterer. Så den vane må de lægge af. Jeg tror, dette er begyndelsen til enden, for det var jo egentlig grundlaget for deres eksistens.

Nu, da vi har gjort vor pligt over for EF og er blevet anerkendt for det, er det måske også på tide, at vi gør os lidt stærkere gældende i nogle af vore krav. En af de ting, som pakken højlydt forkyndte, var dette, at nu skulle vi altså have et fællesmarked. Vi har fra dansk side ærligt kunnet sige, at det har vi egentlig heller ikke mærket meget til. Lige op til den nyeste tid udmærker EF sig ved, at der er vældig strid og konkurrence mellem landene om at vinde valuta på hinandens bekostning. På et tidspunkt, hvor USA og Japan er trængt mere og mere ind på det europæiske marked, har de europæiske lande været travlt optaget af at konkurrere med hinanden, også på valuta.

Jeg mener, at Danmark nu med rette kan henvise til, at vi har gjort alt, hvad vi indenlandsk kan gøre, for at bringe balance i vor valuta. Vi har balance i statsbudgettet og har dermed ikke længere gældsstiftelse og alt det, som fulgte med i kølvandet på den. Renten er bragt ned. Vi har i dette land gennemført en mere vidtgående indkomstpøolitik end faktisk noget andet europæisk land. Det startede under hr. Anker Jørgensens regering med det første indgreb over for dyrtidsreguleringen, og det er fortsat siden på mange måder. Jeg skal så tilføje, at vi under denne regering ydermere har undgået at benytte os af valutakurspolitik for at klare vore problemer.

På den baggrund må vi sige: nu har vi et vist krav på, at de andre lande i deres politik tager hensyn til, at Danmark står med det specielle problem, at vi har en meget høj produktivitet, men vi har ingen råstoffer. Derfor er vi næsten dømt til helt naturligt at få underskud i vort betalingsforhold til de andre. Det må de andre forstå.

F.eks. må Forbundsrepublikken holde op med ustandselig at møde med overskud på sin betalingsbalance på 25 og 30 og 50 mia DM. Det er ganske urimeligt, for det er jo en fordel, man vinder på de andres bekostning. Det, man dér gør, er, at man i forståelse med fagbevægelsen holder lønningerne nede –